

[Weikop.]

tillade sig at sige fra landets fornemste talerstol, er overskredet af den højtærede minister hr. Viggo Starcke.

Thestrup: I den skildring, den højtærede statsminister gav af rigets almindelige stilling, var der et område, som han efter mit skøn ikke gik særlig ind på, selv om han omtalte det, nemlig boligpolitikken. Den højtærede statsminister sagde om byggeriet, at regeringen havde bestræbt sig for at øge byggeriets kapacitet gennem større vinterbyggeri, ved udvidelse af det traditionelle boligbyggeri samt ved at fremme byggeriets rationalisering gennem støtte til uddannelsen af håndværkerkonsulenter. Statsministeren tilføjede, at disse spørgsmål var blevet behandlet i nær kontakt med arbejdsmarkedets organisationer, og at det var regeringens håb, at alle kredse inden for byggeriet fordomsfrit ville medvirke til løsningen af de her foreliggende betydningsfulde opgaver.

Vi kan naturligvis fra mit partis side slutte os til den højtærede statsministers ønske. Men inden den højtærede statsminister sagde dette, var han inde på den beklagelige ting, at det havde været nødvendigt at iværksætte byggestop, og at dette byggestop endnu ikke var afviklet. Statsministeren sluttede med at meddele, at der i 1959 var færdiggjort 26 000 lejligheder, og at tallet for indeværende år antagelig ville blive noget større.

Jeg skal ikke underkende den stigning i boligbyggeriet, der har fundet sted, en stigning, der i ganske særlig grad skyldes, at finansieringen af boligbyggeriet er gået over fra staten til de nye private finansieringsinstitutter, men uanset dette må vi dog vist indrømme, at tilstandene på boligområdet ikke helt passer ind i det lyse billede af tilstanden her i landet i almindelighed, som man fra regeringspartiernes side har givet her under debatten. Det er nu 15 år siden krigen sluttede, og alligevel er vi i den stilling, at der ikke er tilstrækkeligt med boliger, og at det først og fremmest er ungdommen, der er blevet dårligst stillet herved. Det passer ikke godt ind i bestræbelserne for at skabe bedre forhold i almindelighed for ungdommen, at det

netop er de unge, som boligmangelen rammer med størst vægt.

Jeg har gang på gang gjort mig til talsmand for, at en udligning mellem huslejeniveauerne var en forudsætning for at løse boligproblemet, og jeg har henvist til en gradvis afvikling af huslejerestriktionerne som den vej, ad hvilken det kunne ske. Jeg er helt klar over, at for at denne gradvise afvikling for alvor kan komme i gang, er det nødvendigt, at de private kræfter i boligbyggeriet kan virke; thi herved, og kun herved, kan vi få en sådan boligmasse, at en effektiv konkurrence kan holde huslejen nede.

Jeg skal erkende, at den høje regering med lovene af 1958 begyndte at gå ind i den frigørelsespolitik på dette område, som vi så længe fra oppositionens side har fremholdt som en nødvendighed, men jeg må jo sige, at det var, som om den høje regering snublede i starten. Den vedblev, efter at de private kræfter i byggeriet var sat i gang, at give lån fra staten i så stort omfang, at det, således som den højtærede statsminister betegnede det, blev nødvendigt midlertidigt at begrænse påbegyndelsen af nyt boligbyggeri inden for de områder, hvor mangelen på arbejdskraft skaber de største vanskeligheder, eller sagt med mere jævne ord, at etablere byggestop, og som jeg har sagt det før, dette byggestop er endnu ikke afviklet.

Jeg tror også, at de ejendomsskatter, som den høje regering gennemførte her i sommer, skærpelsen af grundstignings-skylden og kapitalvindingsskatten vedrørende salg af jord, har bidraget til at gøre det vanskelige og dyrere at erhverve en byggegrund og dermed virket imod den bedring af boligforholdene, som vi alle er enige om at ønske. Det er nemlig således, uanset hvad man gør for at hindre det, at så længe der er mangel på jord, bliver det køberne, og køberne alene, der kommer til at bære byrderne ved disse nye skatter.

Det er mig også uforståeligt, at der fra regeringens side, så vidt jeg ved, intet er gjort for at smidiggøre administrationen af byggezoneloven, således at en lempelse af zonegrænserne kunne have fremskaffet mere jord til byggegrunde og derved have lettet presset på byggegrunde. Mon ikke også